

Arrest

nr. 54 451 van 17 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DENYS, die loco advocaat C. DE LEPELEIRE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Op 4 januari 2009 heeft u samen met uw echtgenoot X (O.V. X) en uw schoonmoeder X (O.V. X) uw land van herkomst verlaten. Op 21 januari 2009 heeft u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot Sanasar Mkhitarian (O.V. 6.378.111). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangebrachte documenten werden eveneens besproken in de beslissing van uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.S. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 54 450 van 17 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel doet verzoeker gelden dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat verzoeker niet beantwoordt aan de criteria voor een vluchteling en voert hij de schending aan van de motiveringsplicht. De verwerende partij, zo stelt hij, wijst de toekenning af op basis van details en gaat uit van de verkeerde veronderstellingen. Verzoekers verhaal is waarachtig, wordt voldoende gestaafd door de stukken en dient ernstig te worden genomen. De elementen waarop de bestreden beslissing is gesteund zijn van marginale waarde om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Bovendien, zo gaat verzoeker verder, steunt de verwerende partij zich op informatie om aan te tonen dat de situatie in Armenië gestabiliseerd zou zijn, zodat er geen vrees meer moet bestaan, maar aan de andere kant stelt (zij) wel dat de papieren inzake de convocaties (waarvan verzoeker stelt dat deze wel degelijk echt zijn) geen bewijswaarde zouden hebben gezien dergelijke papieren gemakkelijk tegen betaling kunnen worden aangeboden. Dus aan de ene kant bevestigt het CGVS dat het land weer veilig is, er geen vrees is, maar tegelijkertijd de zware fraude en corruptie die er bestaat bevestigt [sic]. Schijn bedriegt aldus duidelijk. Vervolgens gaat verzoeker in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze in een ander daglicht te stellen.

2.2. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de

réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn asielrelaas steunt, enerzijds op de gebeurtenissen naar aanleiding van de burgemeestersverkiezingen in Gumri op 26 oktober 2008 en, anderzijds, op de feiten die voortvloeiden uit zijn deelname aan protestacties van de oppositie tijdens de presidentsverkiezingen van 2008.

2.5. Wat betreft de elementen die er volgens de verwerende partij toe hebben geleid dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij tijdens de burgemeestersverkiezingen zijn opgetreden als vertrouwenspersoon voor Grigoryan, omdat hij niet op de hoogte was van het resultaat dat die laatstgenoemde in het betrokken kiesbureau behaalde, zelfs niet van het feit dat hij de meeste stemmen haalde, doet verzoeker gelden dat de verwerende partij duidelijk geen onderscheid maakt tussen een trouwe opposant en een vertrouwenspersoon, dat hij als voormalig politiemann gedurende verschillende jaren getuige was van fraude tijdens de verkiezingen en ook nu weer, in kiesbureau 29, fraude vaststelde. Het is ten onrechte, aldus verzoeker, dat enkel op basis van een verkeerde bewering als zou Ghukasyan meer stemmen hebben gehaald dan Grigoryan de verwerende partij zijn geloofwaardigheid in twijfel trekt. Het zou kunnen dat verzoeker zich van kiesbureau heeft vergist.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd om tot de conclusie te komen dat de verklaringen van verzoeker er niet mee stroken op geen enkele wijze betwist. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat iemand die in een bepaald kiesbureau optreedt als de vertrouwenspersoon van een bepaalde kandidaat niet zou weten wat het uiteindelijke resultaat van de kiesverrichtingen aldaar was. Van verzoeker, die thans nog doet gelden dat hij gedurende verschillende jaren getuige was van verkiezingsfraude en ook nu weer fraude vaststelde, mag immers in alle redelijkheid worden verwacht dat hij zich in kennis stelt van het uiteindelijke resultaat van de stembusgang, en in ieder geval op de hoogte zou zijn van winst of verlies van de kandidaat voor wie hij optrad. Het argument dat hij zich van kiesbureau zou hebben vergist, gaat niet op: er werd precies gepeild naar dat bureau waar verzoeker optrad, zodat het niet aannemelijk is dat hij zich dienaangaande zou hebben vergist, precies omdat de verkiezingsuitslag -en zeker de vraag naar wie de meeste stemmen had gehaald- in het bedoelde bureau niet anders dan een onuitwisbaar gegeven zou zijn geweest voor verzoeker, als vertrouwenspersoon.

2.7. Deze vaststelling klemmt des te meer nu verzoeker, in strijd met de informatie van het administratief dossier, verklaarde dat Gumri tijdens de burgemeestersverkiezingen was onderverdeeld in 3 à 4 kiesdistricten -terwijl Gumri één kiesdistrict vormde- en dat hij optrad in het kiesdistrict 35. Verzoeker stelt daartegenover dat hij het had over kiesbureau 34 en 35, en niet over de regionale kiesdistricten. Het kiesbureau waar hij de fraude vaststelde was een gebouw onderverdeeld in twee lokalen, kiesbureau 34 en 35 en dat de fraude werd vastgesteld in dat laatste bureau. De verwerende partij, zo stelt verzoeker, bevestigt zelf het bestaan van een stembureau en de verklaring van verzoeker, zijnde dat 35 slaat op het nummer van het stembureau door verder in de beslissing het stembureau 35/28 te vermelden bij de presidentsverkiezingen in 2008. Verzoeker heeft trouwens een stuk voorgelegd zijnde de uitslag van de presidentsverkiezingen in stembureau (niet kiesdistrict) 35.

2.8. Verzoekers argumentatie overtuigt niet: in eerste instantie gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling dat hij, in weerwil van de informatie in het administratief dossier en zonder deze informatie te betwisten, had verklaard dat Gumri werd onderverdeeld in meerdere kiesdistricten, hetgeen zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt. Bovendien moet samen met de verwerende partij worden vastgesteld dat uit het gehoorverslag is gebleken dat verzoeker, inzake de burgemeestersverkiezingen, wel degelijk gewag maakte van "kiesdistrict 35, bureau 29" (gehoorverslag CGVS II, adm. doss. stuk 8, blz. 2) en van het feit dat kiesdistrict Gumri nr. 35 was (blz. 3). Tenslotte, wat het door verzoeker overgemaakte stuk betreft, stelt de Raad vast dat dit betrekking heeft op de presidentsverkiezingen, zoals verzoeker overigens zelf stelde, zodat het terzake geen soelaas biedt.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers asielrelaas, in zoverre het is gestoeld op de gebeurtenissen naar aanleiding van de burgemeestersverkiezingen volstrekt ongeloofwaardig is. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij verklaringen aflegt met betrekking tot de

kernelementen van dit relaas die niet in strijd zijn met de feiten zoals die gekend zijn door de verwerende partij en die niet betwist worden door verzoeker.

2.10. Voor zover verzoeker een gegronde vrees voor vervolging wil doen gelden naar aanleiding van de gebeurtenissen die volgden op de presidentsverkiezingen, moet erop worden gewezen dat elke asielzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoeker moet gegrond zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel.

2.11. Artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake zijn asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

2.12. In die optiek is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing een determinerend weigeringsmotief bevat, meer bepaald het motief dat betrekking heeft op de vaststelling, na inzage van de stukken van het dossier, dat er voor personen met het profiel van de verzoekende partij, met name iemand die de oppositie steunt, actief was tijdens verkiezingen, en betrokken was bij de evenementen van 1 maart 2008, geen actuele vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie.

2.13. Verzoeker doet daartegenover gelden dat de verwerende partij de zaken rooskleuriger voorstelt dan ze zijn en vergeet dat het de regering zelf is die zich bezondigt aan onregelmatigheden. "Onder druk van Europa welke mee over de schouder kijkt, werden dan door de overheid, teneinde de schijn op te houden niet zelf de fouten te hebben gepleegd, beslist een aantal mensen te vervolgen. Menig informatie toont aan dat Armenië nog geen democratie kent en dat spanning nog steeds aanwezig is". Hij voegt daartoe een stuk bij. De regering zou alles in orde hebben gebracht en de juiste mensen hebben vervolgd. Niettemin blijven corruptie en macht belangrijk en zal verzoeker als hij terugkeert de rekening gepresenteerd krijgen. De burgemeester van Gumri beschouwt de stad nu eenmaal als zijn huis, waarbij de burgers enkel huurders zijn. De verwerende partij stelt het voor als zou de rust teruggekeerd zijn in Armenië, maar hecht aan de andere kant geen geloof aan de documenten van verzoeker -die echt zijn-, omdat die makkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Dit toont maar aan hoe corrupt het land nog is en hoe schijn bedriegt.

2.14. De Raad stelt vast dat het voormelde weigeringsmotief is gestoeld op op het document "Subject related briefing 'Armenië'. Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan" (gedateerd 9 oktober 2009). Uit dit stuk blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd ofwel daadwerkelijk voor de rechtbank werden gebracht, ofwel amnestie kregen, ofwel werden vrijgelaten. De mensen die hadden gearresteerd moeten worden, zijn reeds gearresteerd geweest. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigen unaniem dat personen met verzoekers voorgehouden profiel, i.e. lid van de oppositie zonder leidinggevende functie, geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

2.15. Ten opzichte van dit document waarvan de objectiviteit bezwaarlijk in vraag kan worden gesteld, gelet op de bronnen die werden geraadpleegd brengt verzoeker de stukken 2 en 3 bij. De Raad neemt deze stukken in aanmerking, gelet op het feit dat met de neerlegging ervan verzoeker een antwoord wil bieden op de motieven van de bestreden beslissing, en beoordeelt ze als volgt: stuk 2 is een Wikipedia-artikel, dat een algemeen beeld schetst van de protestacties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen en de "brutaliteiten van de politie". Dit stuk is niet van aard om de informatie van het administratief dossier in een ander daglicht te stellen: de verwerende partij heeft de aanvankelijk harde aanpak van de opposanten door de Armeense autoriteiten nooit ontkend, maar stelt dat de situatie thans fundamenteel gewijzigd is. Het voormelde artikel doet daaraan geen afbreuk. Stuk 3 bestaat uit een kopie van twee internetartikels van de website 'Armenianow.com', met de volgende titels: "Freedom House 2010: Human rights 2009 worsened in Armenia" en "At least nobody died: wednesday

abuse in Yerevan local elections as Guymri mayoral contest approaches". Verzoeker toont in eerste instantie niet aan dat deze journalistieke artikelen van aard zouden zijn om de sub 2.14. weergegeven objectieve informatie die de verwerende partij bij het administratief dossier voegde en die gesteund is op inlichtingen verstrekt door onder meer de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties en van de aanvankelijk geviseerde oppositiepartijen, te weerleggen. Bovendien kan er nog worden op gewezen dat het eerst bijgebrachte artikel aangeeft dat de verslechterde situatie van de mensenrechten in 2009 precies werd ingegeven door de, zoals reeds gezegd -door de verwerende partij niet betwiste- aanvankelijk mogelijk als daden van vervolging te kwalificeren feiten ten opzichte van de opposanten, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat deze situatie in gunstige zin is geëvolueerd. Het tweede artikel, dat betrekking heeft op de burgemeestersverkiezingen, is van algemene strekking, heeft geen betrekking op verzoeker zelf en kan zijn ongeloofwaardig bevonden relaas (cfr. 2.9.) niet herstellen in waarachtigheid. Waar verzoeker ten slotte nog doet gelden dat het niet opgaat te stellen dat de situatie veilig is en tegelijk te wijzen op de mogelijkheid tot het bekomen van valse documenten, is de Raad van oordeel dat hij niet aantoonde dat de corruptie waarop hij doelt in casu zou moeten worden beschouwd als een element dat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk zou maken. Overigens dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de personen die moesten worden gearresteerd, inmiddels werden gearresteerd enerzijds, en dat valse documenten wel degelijk verkrijgbaar zijn anderzijds. Deze informatie wordt niet door verzoeker betwist, zodat de beoordeling in de bestreden beslissing van de documenten in het algemeen en de convocaties in het bijzonder moet worden bijgetreden.

2.16. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in is geslaagd om de informatie waarop de verwerende partij zich - terecht - heeft gesteund om tot het determinerende weigeringsmotief te komen, te weerleggen. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat ook wat verzoekers profiel in het licht van de gebeurtenissen naar aanleiding van de presidentsverkiezingen, niet is aangetoond dat in zijn hoofde thans een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen op grond van dit motief. Het middel is niet gegrond in de mate dat het er betrekking op heeft. Voor zover het middel de andere motieven van de bestreden beslissing terzake betreft, worden deze door de Raad als overtoollig beschouwd, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en de verzoekende partij dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Het middel kan dus in zijn geheel niet worden aangenomen. Het beroep is niet gegrond."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS